

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαι, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 37

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 281)

— Καὶ δὲν θὰ μετανοήσης δι' αὐτό, Οὐρλιγκερλ! εἶπα πρὸς τὸν ναύκληρον. Τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, εἶνε νὰ προσθέσῃ κανεὶς ἓνα μηδενικὸν εἰς τὰ τετρακόσια δολλάρια, ποῦ θὰ ἔχῃ νὰ πάρῃ ὕστερα κάποιος, ὅταν ὁ κ α π ο ι ο ς αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπλοῦς αὐτῆς ... ἀλλὰ Ναύκληρος τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ !

Ἠγγίκα βλέπετε, τὴν εὐαίσθητον χορδὴν τοῦ ναυκλήρου, καὶ οὕτως ἤμην βέβαιος περὶ τῆς συνδρομῆς του. Θὰ ἔκαμνε πᾶν ὅ,τι δυνατόν διὰ νὰ διαλύσῃ τὰς μηχανορραφίας τῶν μέν, νὰ ἐξεγείρῃ τὸ θάρρος τῶν δέ, νὰ προστατεύσῃ τὸν Διρκ Πέτερς. Ἀλλὰ θὰ κατῴρωνε μέχρι τέλους νὰ προλάβῃ τὴν ἐκρηξίν τῆς στάσεως ; . .

Κατὰ τὴν 13 καὶ 14 Ἰανουαρίου, πάλιν οὐδὲν ἀξιωμακρόνουν. Ὅπωςδὴποτε παρετηρήθη νέα κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας, ἐνῶ τὰ σμήνη τῶν πτηνῶν ἐξηκολούθουν ἐπιστρέφοντα πρὸς βορρᾶν. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνωμίλησα καὶ πάλιν, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπογοητευμένος. Καὶ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον. Ἐκ τῆς ξηρᾶς, τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἴδῃ ὁ Διρκ Πέτερς, οὔτε ἴχνος ἐφαίνετο ἀκόμη, μολονότι εἶχαμεν ἤδη προχωρήσῃ περὶ τὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μίλια πέραν τῆς νήσου Τοάλαλ. Θάλασσα πανταχόθεν μᾶς περιέβαλλε μὲ τὸν ἔρημον ὀρίζοντά της, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τῆς 21 Δεκεμβρίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἐπλησίαζεν ὀλονέν, καὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἤγγιζε τὴν 21 Μαρτίου, ὅτε καὶ θὰ ἐξηφανί-

ζετο, κατὰ τοὺς ἑξ μῆνας τῆς πολιτικῆς νυκτός. Καὶ πῶς νὰ πιστεύῃ τις πλέον, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ ἠδυνήθη νὰ διασχίσῃ τὴν ἀπέραντον αὐτὴν θάλασσαν ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐθραύστου πλοιαρίου του ;

Τὴν 15 Ἰανουαρίου εὐρέθημεν εἰς μήκος 43^{ου} 13' καὶ εἰς πλάτος 88^{ου} 17'. Ἀπείχομεν δηλαδὴ ἐκ τοῦ πόλου δύο μόνον μίλλια, μείον ἑκατὸν εἴκοσι ναυτικά μίλλια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμετρήσεως ταύτης ἀνηγγέλθη εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἀλλ' ὁ Χῆρνε δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς ἐξερεθίζῃ. Ἐκάθηντο παρὰ τὴν

βάσιν τοῦ πρωραίου ἱστοῦ καὶ συνωμίλουν χαμηλοφώνως, ἐκτοξεύοντες ἐναντίον μας βλέμματα δυσμενῆ. Κάποτε ἐπροχώρουν καὶ μέχρις ἀπειλητικῶν χειρονομιῶν ἀπροκαλύπτως. Μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισαν γογγυσμοὶ καὶ παράπονα τόσοι ζωνά, ὥστε ὁ Τζέμ. Βέστ ἤναγκάσθη νὰ παρέμβῃ.

— Σιωπὴ ! ἀνέκραξε.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ὁμίλον.

— Ὁ πρῶτος ποῦ θανοῖξῃ τὸ στόμα του, εἶπε, θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζί μου !

Ὁ πλοίαρχος ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Ἀλλ' ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενε νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ρίπτων τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ πέλαγος, νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιστροφὴν...

Ἐν τούτοις, καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ γολέττα ἠκολούθει ἀκόμη τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν. Δυστυχῶς, ὁ μίχλη ἤρχισε νὰ καλύπτῃ τὴν θάλασσαν. . . Πολὺ δυσάρεστον δὲν εἶχα πλέον ἡσυχίαν· οἱ φόβοι μου ἐδιπλασιάσθησαν. Προφανῶς ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴν διαταγὴν νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιον· καὶ μεθ' ὅλην τὴν θανάσιμον λύπην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἐπροξέει, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην.

Εἶχα πολλὰς ἡμέρας νὰ ἴδω τὸν μιγάδα, ἢ μᾶλλον, νὰ συνωμιλήσω μετ' αὐτοῦ. Ὡς νὰ διετέλει ὑπὸ καθαρίσιν, μόλις ἐπαρουσίαζετο εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔσπευδον νὰ πομακρυνθῶσιν ὅλοι. Μόνος ὁ ναύκληρος τὸν ἐπλησίαζε καὶ τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον· ἀλλ' αἱ ἐρωτήσεις του ἔμενον γενικῶς ἄνευ ἀπαντήσεως. Πρέπει νὰ εἶπω ἄλλως τε, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν συνάδελφων τοῦ δὲν ἀνησύχει κατ' οὐδέναν τρόπον τὸν Διρκ Πέτερς. Ἴσως νὰ μὴ τὴν ἀντελαμβάνετο καὶ διόλου, κατεχόμενος διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς ιδέας του. Καὶ τίς οἶδε τί κακὸν θὰ

— Ὁ Πάρκερ δὲν ὠνομάζετο Πάρκερ . . . ὠνομάζετο Χόλτ . . .
Νῆδ Χόλτ ! • (Σελ. 290, στήλ. γ').

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 284)

— Μάλιστα, κύριε· ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης κατακόκκινος, συνάζων τὰ τεμάχια τοῦ πιάτου. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἤμεθα μέσα εἰς τὸν Βράχον ποῦ λέτε.

— Ἀλήθεια; Τότε λοιπόν, εἶπέ μου, τί συνέβη μὲ τὸν γλάρον;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κυρία Δομάνη ἠγέρθη, δυσανεκτή διότι ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν μεγάλων καὶ ὁ Γιαννάκης. Ἀλλ' ὡς τε τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσῃ. Ἀλλ' ὁ κ. Δούμανης, ἀφ' οὗ προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν νύμφην του διὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἵθουσαν, τὴν ἐχαίρεισε μὲ μίαν ὑπόκλισιν, καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς τὸν κ. Γαζῆν:

— Ἐλάτε μαζί μου, φίλτατε, ἔχω νὰ σας ὁμιλήσω.

Καὶ ἐξῆλθεν, ἀφίπων καταδυσσασμένη τὴν νύμφην του, διότι χάριν ἑνὸς μικροῦ ζητιάνου — ὡς ἔλεγε, — θὰ ἔχανε ἀπόψε τὸ μ. π. ε. τὸ ὅποῖον κάθε βράδυ ἔπαιζε μαζί της ὁ κ. Δούμανης.

Ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν τραπέζαν οἱ δύο ἄνδρες, εὗρον τὸν Γιαννάκη, ὁ ὅποιος ἐβοηθοῦσε τὸν φίλον τοῦ Ζοζὸν εἰς τὸ σήκωμα τοῦ τραπέζιου καὶ συγχρόνως συνωμιλοῦσε μαζί του ζωηρότατα.

— Εἶνε ὁ κύριος πού μας ἔγραφε μὲ τὸ γλᾶρο, Ζοζό, ἔλεγε πρὸς τὸν μαῦρον. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν ἀδελφήν σου, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν Γιαννάκη.

— Τίνας εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά, κύριε Δούμανη; ἠρώτησεν ὁ παιδαγωγός, ἅμα ἐξῆλθεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀργότερα θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν των. Πρὸς τὸ παρὸν δοξάζω τὴν θεῖαν Πρόνοιαν πού σας ἔστειλε ἐγκαίρως διὰ νὰ πεισθῶ κ' ἐγὼ, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἄλλοι, διὰ τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν λέγουν ψεύματα!

— Ἐλα λοιπόν, Μηλιά! ἔλα γρήγορα! ἐφώναζεν ὁ Γιαννάκης πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ πίσω του. Δὲν το ἐπίστευε, κύριε, πῶς τὴν ἐφώναξατε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ.

— Ναί, κόρη μου, ἐγὼ σ' ἐφώναξα, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Πλησίασε καὶ διηγήσου εἰς τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, τί σας συνέβη μ' ἕνα ἡμέρον γλάρον, ποῦ ἔχατε ἐκεῖ ἐστὶ σπηλιά.

— Μάλιστα, κύριε· εἶπεν ἡ Μηλιά:

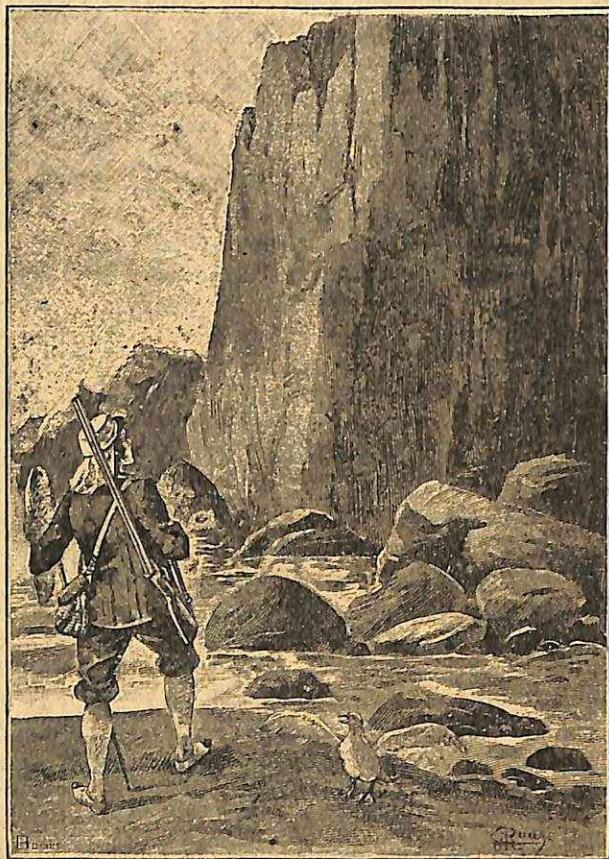
Ἐνα βράδυ ἐγύρισε ἐστὶ σπηλιά μ' ἕνα χαρτί κολλημένο ἐστὶ ράχη του.

— Καὶ τί ἔγραφεν αὐτὸ τὸ χαρτί;

— Κάποιος μᾶς ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἀκούσῃ τὰ γέλια μας καὶ ὅτι ἐνόησε ὅτι εἴμεθα παιδιά. . . Μᾶς ἐρωτοῦσε γιατί μένουμε πάντα εἰς τὸ Βράχο, καὶ μᾶς παρήγγειλε νὰ βάλουμε ἐν ἕνα ξύλο ἕνα μανδύλη: γιὰ σημάδι, νὰ ἔλθῃ νὰ μας εὑρῇ μὲ τὴν βάρκα. . .

— Ὑστερα τί συνέβη;

— Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον μᾶς ἔστειλε ἄλλα δύο γράμματα, ἐξηκολούθησεν ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ ἐγὼ, ἅμα εἶδα ὅτι εἶχε

«Ὡμοίωζε μὲ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκύματον γρανίτην. . .» (Σελ. 285, στήλ. 6').

σκοπὸν νὰ τριγυρίσῃ τὸν βράχο μὲ τὴν βάρκα, ἐσυλλογίσθηκα τὴν δίνην ποῦ σχηματίζεται ἐκεῖ κοντά, καὶ μ' ἕνα ξυλαράκι καμμένο τοῦ ἔγραψα, ἐπάνω ἐστὶ ἴδιο γράμμα, νὰ φυλαχθῇ. . .

— Ἀλλὰ τί σας ἐμπόδιζε νὰ μου γράψετε ἀπὸ ποῦ ἐμβαίνουν εἰς τὸν Βράχον; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Ἐφοβοῦμαστε μὴν τὸ μάθῃ μιὰ κακὴ γυναῖκα ἐστὶ χωριό! εἶπεν ὁ Γιαννάκης μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Καὶ τί κακὸ θὰ σας ἔκαμνε;

— Θὰ μας ἔδερνε καὶ θὰ μας ἐχώριζε. . . Γι' αὐτὸ ἅμα εἶδαμεν ὅτι μᾶς ἀνεκάλυψαν, ἀφήσαμε τὸ Βράχο καὶ ἐξεκινήσαμε γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ βροῦμε τὴν θεῖα-Κατίνα, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὡστε λοιπὸν ἐπηγαίνατε εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ξεῦρετε οὔτε τὸ δρόμο

οὔτε τὸ σπῖτι τῆς θεῖας σας; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἐγὼ πταίω, κύριε, γιὰ ὅσα κακὰ μᾶς συνέβησαν, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά. Ἐπρεπε νὰ το συλλογισθῶ καλλίτερα . . . καὶ νὰ προσέχω περισσότερο τὸν ἀδελφόν μου.

— Ψέμματα τὸ λέγει, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης. Ἐμένα μὲ ἐπρόσεχε πάντα . . . μοῦ ἔδιδε τὰ καλλίτερα πράγματα, καὶ ἄς ἐστερεῖτο αὐτή. . . Καὶ τὴν νύκτα ποῦ περάσαμε ἐστὶ δάσος, αὐτὴ ἐκοιμήθηκε ἐπάνω ἐστὶ νερά, γιὰ νὰ μ' ἔχη ἐμένα ἐστὶ στεγνότερο μέρος. . .

— Πῶς με συγκινοῦν αὐτὰ τὰ παιδιά! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Δούμανης εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ παιδαγωγοῦ. Δὲν φαντάζεσθε, φίλε μου, τί καλὸν πού μου ἐκάματε μὲ τὸ νὰ πιστοποιήσετε τὴν διήγησίν των, τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν μὲ τόσῃν δυσπιστίαν!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ παιδιά, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν:

— Ἀφ' οὗ εἴσθε ὀρφανὰ καὶ τίμια παιδιά, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μείνετε ἐδῶ, καὶ οὔτιδεν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε διὰ τὸ μέλλον σας.

Ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μηλιά, ἐγονάτισε, ἔβαλε καὶ τὸν Γιαννάκη νὰ γονατίσῃ, ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δούμανη καὶ τὴν κατεφίλησεν. Ἐκεῖνος τὴν ἀπέσυρεν ἀμέσως· ἀλλ' ἡ χεῖρ του εἶχεν ἤδη βραχὴ ἀπὸ δύο θερμὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

★

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ κ. Δούμανης ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ ἔλειπε κάτι τι, ἂν δὲν ἤθελε συνομιλήσῃ ὀλίγον μὲ τοὺς μικροὺς του προστατευομένους. Τὰ παιδιά δὲν ἔδιδαν κανὲν βάρος εἰς τὸ σπῖτι. Ἀπεναντίας ἐπροσπαθοῦσαν νὰ φρίνω-

ται χρήσιμα. Ἡ Μηλιά ἐβοηθοῦσε τὴν κυρίαν Πολυξένην καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν Ζοζόν. Μόνον ἡ κυρία Δούμανη δὲν ὑπέφερε ἀκόμη τὴν Μηλιάν. Καὶ μίαν ἡμέραν πού τὴν ἔστειλαν εἰς τὸ δωμάτιόν της, νὰ της φέρῃ ἕνα φλυζάνι τίλλιου, διὰ νὰ της περάσῃ ὁ πονοστόμαχος, τῆς ἔκαμε τόσῃν κακὴν ὑποδοχὴν, ὥστε ἡ Μηλιά δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ξαναπατήσῃ ἐκεῖ μέσα.

Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν Γιαννάκη. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφέρετο πρὸς τὰ ὀρφανὰ μὲ κάποιαν ἐμμένειαν, ἐπαναλαμβάνων ὅλον ἐν ὅτι αὐτοὺς τὰ εἶχε σώσει. Ὁ ρόλος τοῦ σ ω τ η ρ ο ς, ἐκολάκευε τὴν ματαιοδοξίαν τοῦ νεανίσκου. Ἀλλὰ κατόπιν, ἅμα εἶδε πόσον τὸ ἐσυμπάθησεν ὁ θεὸς του, ἡ ζηλοτυπία ἐξύπνησε μέσα

εἰς τὴν ψυχὴν του, προπάντων ἐναντίον τοῦ Γιαννάκη.

Ἀπεναντίας ὁ κ. Γαζῆς συνεμερίζετο καθολοκληρίαν τὰ αἰσθήματα τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ ἔτρεφε πρὸς τὰ ὀρφανὰ τὴν ζωηροτέραν συμπάθειαν. Μίαν ἡμέραν, συνομιλῶν μετὰ τοῦ κ. Δούμανη, τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἡλικίαν νὰ ἔχῃ ἡ Μηλιά;

— Θὰ εἶνε δέκα ὡς ἑνδεκα ἐτῶν.

— Καὶ ὁ ἀδελφός της;

— Ἐπτὰ ἐπάνω κάτω.

— Ξεῦρουν γράμματα;

— Βεβαίως ἡ Μηλιά ξεῦρει νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράφῃ. Δὲν εἶδατε ποῦ σας ἔγραψε μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον . . . τοῦ Λάρου;

— Ἐχετε δίκαιον. . . Τὰ παιδιά αὐτὰ μᾶρέσουν. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοὺς κάμνω μάθημα;

— Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σας το ζητήσω.

Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ εἶπατε μόνος σας, σὰς

παρακαλῶ μάλιστα! Θὰ με ὑποχρεώσετε.

— Λοιπὸν, εἴμεθα σύμφωνοι. Τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὰς ἐπτὰ ἕως τὰς ὀκτὼ εἶμαι ἐλεύθερος· καὶ τὸ βράδυ πάλιν ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ κ. Δούμανης ἠγέρθη καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ παιδαγωγοῦ.

— Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς, φίλε μου. Θὰ μου ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σας ἀποζημιώσω διὰ τὸν χρόνον, τὸν ὅποιον θάρρῃστε εἰς τοὺς προστατευομένους μου. . .

— Ὅχι, κύριε Δούμανη! Εἶμαι πτωχὸς καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμνω ἄλλου εἰδους εὐεργεσίας· ἀλλὰ τὸν χρόνον μου εἰμπορῶ νὰ τον διαθέτω δι' ἕνα καλόν, χωρὶς ἁμοιβήν. . .

— Ἀλλά, φίλτατέ μου Γαζῆ. . .

— Μὴν ἐπιμένετε, κύριε, διότι θὰ με στερήσετε μιᾶς εὐχαριστήσεως. Λοιπὸν σύμφωνοι· ἀρχίζομεν ἀπὸ αὔριον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ζοζὸς εἰδοποίησε τὸν φίλον του, ὅτι ὁ κ. Γαζῆς τοὺς

ἐπερίμενε καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Φαντασθῆτε δὲ τὴν χαρὰν τῆς Μηλιάς, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μαθήματος.

— Ὡ, κύριε! ἀνέκραξε· δὲν ἠξεύρατε πῶς ἤθελα νὰ μάθῃ γράμματα ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ τελοσπάντων ἔμαθα κάτι λίγα καὶ ἠμποροῦσα νὰ μείνω μὲ αὐτά. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ποῦ δὲν ἠξεύρει σχεδὸν διόλου; . . Ἐπειτα, ὁ πατέρας ἔλεγε πῶς ἂν μάθῃ γράμματα, εἰμπορεῖ μὴ μὲρα νὰ γίνῃ καὶ ἀξιωματικός. . .

— Βεβαίως, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, διατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ παιδαγωγός, χαμογελῶν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Μηλιάς.

— Ἀχ! ἂν ἦμουν ἄνδρας, ὅλω θὰ ἐδιάβαζα!

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἄνδρας, εἶπεν ὁ Γιαννάκης μὲ σοδαρότητα, καὶ νὰ ἰδῆτε κύριε, τί γρήγορα ποῦ θὰ μάθω.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ ξανθὸς ὁ τρυγητής
ἀπ' ἀμπελιὰ κατεβαίνει
μὲ ἀρμαθίες καὶ μὲ καλάθια, καὶ ὀλόταχα πηγαίνει
γιὰ τὴ χώρα ὁ πωλητής,
νὰ πωλήσῃ τὰ καλά του
καὶ ὦριμα ὀπωρικά του.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Στὰ καλάθια τὰ βαρεῖα
ἔχει ρόδια, μῆλα, σῦκα
καὶ πεπόνια καὶ σταφύλια—δὲν ἔχει ἄλλ' ἢ τὴν γλύκα
μὲ λαχταριστὴν θωριά
καὶ ροδάκινα ἀφράτα
καὶ κυδώνια μυρωδάτα.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Τρέχουν ζωηρὰ παιδιά
καὶ κατόπι του φωνάζουν:
«Νά! ὁ τρυγητής, ποῦ εὐφραίνει τὸν ἀνθρώπων τὴν καρδιά!»
καὶ δλοὶ τρέχουν καὶ ἀγοράζουν
μὲ λεπτὰ καὶ μὲ παράδες
ἀρμαθίες μὲ τὲς ὁκάδες.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ὡ, χαρὰ ἐς τὸν γεωργό,
ἐς τὸν καλὸ περιβολάρη,
ἐς τὸν ἀκούραστο ἐργάτη καὶ ἐς τὸν κάθε ἀμπελουργό,
ποῦ θ' ἀνοίξῃ τὸ ἀμπάρι
κ' ἐκεῖ μέσα θὰ φυλάξῃ
ὅσην ἐσοδεὶά συνάξῃ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

χρίδα καὶ Ἀγκάθι.— ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετ' τὴν Ἰριδα, Χρυσόπτερον Πεταλούδα καὶ Λαδομένο Ποντίον.— ὁ Ἦμος τῆς Σύρου μετ' τὴν Εἰρήνην θ. Παπαλεξοπούλου καὶ τὸν Ναπολέοντα Λαπαθιώτην.— τὸ Ἄρ τῶρος μετ' τὸ Ἀγκάθι τοῦ Βόλου.— ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρον μετ' τὴν Ναυτοπούλαν.— τὸ Τί με μέλει μετ' τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Κορτορέβιν.— ὁ Ποιητικὸς Νάρκισσος μετ' τὸν Μελαγχολικὸν Ναυτήν, Πάντοτε Φαίδραν, Ἰωάννην Ἀκτὴν.— Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Λυρικὸν Ποιητήν.— ὁ Σιδηροῦς Πύργος μετ' τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων καὶ Κατσαρίδαν.— ὁ Ζήτης μετ' τὸν Τὸν Τσὼν, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην.— Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.— Δειβαλὲς Ρόδον καὶ Ἄνθος τῆς Αὔρης.— ὁ Πύργος μετ' τὸν Ἀγρυπνον Φάρον, Α. Ι. Δραγάτην Χ. Ι. Δραγάτην, Ἀργυρὸν Σαπουνακὴν καὶ Ζήτοσαν Σημίτην.— ὁ Δ. Π. Δρίδας μετ' τὴν Φωτεινὴν Γ. Μαυρομυχάλη.— ὁ Ἀντάρτης μετ' τὸ Κάτσε Βρέστο.— Ἀγκάθι, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Νῆσον τῶν Φαϊάκων.— ἡ Μυλαΐδα καὶ ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετ' τὴν Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Νῆσον τῶν Φαϊάκων, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Μίαν Τρελοῦλαν καὶ Ἰωάννην Καποδιστριαν.— τὸ Τρυγονάκι μετ' τὴν Ἰριδα καὶ Ἀρχιζιζάνιον.— ὁ Μικρὸς Τυμπατιστής μετ' τὸν Δειβαλὲς Ρόδον, Ρωμηοπούλιν, Ἰωάννην Γρέυ, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Ἀγκάθι τοῦ Βόλου.— ἡ Ἰωάννα Γρέυ μετ' τὸν Ποιητικὸν Νάρκισσον, Ψάλλοντα Ρύακα, Πάντοτε Φαίδραν καὶ Μέλλοντα Καλλιτέχνην.— ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετ' τὴν Ναυτοπούλιν, Ζεβάρ, Μικρὸν Τυμπατιστήν καὶ Ἀδὸν Κολοκίθιν Πάτερην.— ὁ Μαργαριταρένιος Σταυρὸς μετ' τὴν Ἰουλίαν Ρουσσάν, Μικρὸν Τυμπατιστήν καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Γεώργιον Κωστάλα (ἔλαβον οὐδέποτε ἀμείβεσθαι περὶ τῆς ἀγάπης σου καὶ μὴν ἀνησυχῆς) Βαρδολαμπόμπαν, Ἰωάννην Γρέυ (ἀνυπομονῶν μὰς ὅτι τὸ πόδι σου ἔγινε καλὰ) Ἀσπίδα Ἀχιλλέως (πῶς περνᾷς εἰς τὸν Πόρον;) Ρωσικὴν Καραμέλλαν, Ἰριδα (μοῦ εἶχες στείλῃ κανὲν τετράδιον διὰ τὴν Ρωσικὴν Καραμέλλαν;) Νέον Ἡρακλέα (τὰ γραμματόσημα εἶχαν κολλήσῃ εἰς μίαν μάζαν, ὥστε κατήντησαν ἄχρηστα) Πάντοτε Φαίδραν (ἡ ὁποία ἤλλαξε ψευδώνυμον) Δούκιαν, Νύμφην τοῦ Βορῆ (τί φοβερὸν!) Ἀφράτο Γουρνιόπουλον (φαίνεται ὁ ζωγράφος ἔδειξε νὰ βάλῃ τὸν Οὐρλύγκρηλ καὶ τὸν Χόλτ μέσα εἰς τὴν βάρκα ἐκτός ἂν ἡ εἰκὼν εἶνε... μαγικὴ) Ἀστὴρ Γάταν (νὰ, τώρα ἔχεις καιρὸν ἄλλους δυὸ μῆνας!) Ἀνεμοστρόβιλον, Μυλαΐδην, Μίαν Τρελοῦλαν, Ταπεινὸν Ἴον, Ἀντάρτην, Τί με μέλει (μὴ μετριοφρονῇς τόσον) καὶ ὁ χαρακτήρ σου εἶνε πολὺ εὐαγέστατος καὶ τὰ γραφόμενά σου ὠραιότατα) Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν (πῶς περνᾷς εἰς τὰς Πάτρας;) Τσουχτράν, Δ. Δρίδαν (ὅχι γίνεται καὶ εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον, ἀρκεῖ νὰ πληρόνεται τὸ βάρος του) Φωτοβόλον Ἀκτὴν, Πύργον (μὴ τὰ πιστεύεις αὐτὰ μερικοὶ ἀγαποῦν νὰ λέγουν παράδοξα) Ἀγριοπούλιν (τότε λοιπὸν ἐλάθῃ ἡ ἐπιστολή σου σου εὐχομαι καὶ καλὸν διὰ τὰ γενέθλιά σου) Παραδεισίον Πετρίδον (ὅχι ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) Ἀεροναυτοπούλιν, Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας, Φιλαμερικανίδα (φίλησέ μου καὶ τὴν ἐκαδέφυλόν σου) Ποιητικὸν Νάρκισσον, Θέλουσαν, Φίλανθρον (τώρα πλέον αἱ προτάσεις γίνονται ὠρισμέναι καὶ ὀνομαστικαί) Ἰππότην τῆς Ἑλαινῆς Μορφῆς (νὰ ἂν ἔγραφες λιγὰκι ἀναικτότερα, δὲ ἦτο καλλίτερα) εὐχομαι εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην Παπαρῶναν νὰ μὴ ὑποφύγῃ πλέον ποτέ) Σαριακὴν Σημαίαν, Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ (λοιπὸν, πῶς ἐπέρασες εἰς τοὺς

γάμους τῆς κούκλας;) Κραυγὴν τῆς Πατρίδος (τώρα μάλιστα εἶνε ἐν τάξει) Τρεχαρυενόπουλον, Ἄρ τῶρος, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκέρδισες, καὶ πᾶν τὰ 30 τετράδια πού σου ὑπέσχεθαι!) Αἰγύπτιον (ἔστειλα) Κ. Γ. Σαλοῦστον (τὰ Δελτία συνοδεύουν ὅλων τὰ φυλλάδια, χωρὶς ἐξαίρεσιν) Ἀγνωστον Ἡρώα (ἔστειλα) Γουλιέλμον Τέλλον, Τρικυμωδὴ Μαλέαν, Λύραν τοῦ Ὁρφέως (τί νὰ γίνῃ!) Φύγε ἀπ' ἐδῶ (ἔλαβα τὴν συνδρομήν σου ἀλλὰ τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Φιλέλληνα Ἰταλὸν (ἔστειλα) Ψάλλοντα Ρύακα (ὅχι νομίζω ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶνε περιττή) Ρὰς Ἀλούλαν, Α. Ι. Σαρῆτον (ἔστειλα) Ἀγγερινόν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Βρετανικὸν Ἀστὴρα, Αἶνον (χαίρω πού δὲν ἀφίνει τὸ ψευδώνυμόν σου σου ἔστειλα 7 τετράδια) Ἡρώα τοῦ Μεσαιῶνος, Κεραυνόν, Κωνσταντῖνον Πίκουλον (κάθε λέξις πού ζητεῖται, θεωρεῖται μίαν λύσιν χωριστή, εἰς τινὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις—Μαγ. Γράμματα, Μεταμορφώσεις, κτλ.—διὰ τοῦτο οἱ διπλοὶ ἀριθμοί) Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλιν (ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὸ ὄνομα τῆς κ. Διευθυντρίας, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω δι' ὅσα καλὰ φρονεῖ καὶ σχεδιάζει ὑπὲρ ἡμῶν) Ζοφερὸν Μεσαιῶνα, Πλοίαρχον Λὰρ Γκνύ, Κιζέρον Ἀῆ (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Φελλῶν (νὰ! ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας εἶνε δεσποινίς, ὥστε εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὴν πληροφορίαν σου ἄλλως τε, νὰ τὸ ἡμέτερον, μεταξὺ ἑτεροφύλων δὲν δημοσιεύω προτάσεις περὶ Ἀλληλογραφίας) Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ο. Μ. Γιαλλινῶν, Ἰάναν (ὅχι ἔπαυσε) Σέλενον τὸν Κεραυνόν (κάπου τοὺς εἶδα αὐτοὺς τοὺς στίχους) εἶνε ἴδιός σου; γράψε μου, διότι ἀλλῶς δὲν θὰ τοὺς συμπεριλάβω εἰς τὸ Δευτέρωμα) Βασιλέα τῶν Κυκλάδων, Μπὰμ Μπὸμ (εἰς ποῖον φυλλάδιον τοῦ 11 τόμου;) Ἀδραν τοῦ Βορῆ (κ' ἐγὼ μετ' τὴν ἴδιαν χαρὰν ἐδίδαξα τὸ γράμμα σου) Λούσιον, Προδρόμον θ. Ἀδὰμ (ὁ ὁποῖος συνώδευσε τὸ διήγημά του μετ' ἑνὶ ὠραιότατον ἐπιστολήν) Ἀργυρόστον Ἀπόλλωνα, Ἀστερόεσσα Νύκτα, Ἰδὸν τῆς Νακτός, Μικρὸν Τυμπατιστήν, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν ὀν διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται πρ 1.

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Αὐσέων.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀρχεῖται νέος Διαγωνισμὸς Αὐσέων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

308. Δεξιγρίφος.

Πατριάρχου τὸν υἱόν
Καὶ δύο γράμματα ἐπίσης
Ἐὰν λάβῃς, θάπαρτίσης
Κράτος ευρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαιῶνος

309. Δεξιγρίφος.

Ἐνα σύνδεσμον ἂν πάρῃς, θὰ τὸν κάμῃς διὰ τῆς
[βίβας]
Ὀνομα μεγάλης χώρας, εἰς ἀρώματα πλουσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόφρου Παπαλοῦ

310. Συλλαβόγριφος.

Σιμὰ εἰς ἐν στοιχέον ἐν μόριον θὰ θέσῃς,
Καὶ θάμνον εὐαγέστατον εὐθὺς θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγερινοῦ

311. Αἶνιγμα.

Ἄν δὲν ἔχω πλέον ζωὴν,
Ἐγὼ κάποτε πνοήν.
Εἶμαι δὲ τετρασκελής,
Πλὴν χωρὶς ἔχνος ποδῶν.
Καὶ στεροῦμαι κεφαλῆς
Ἐνῷ ἔχω τὸν λαμόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βαρδολαμπόμπαν

312. Δημῶδες Αἶνιγμα.

Ἐδῶ 'μαι—κ' ἐκεῖ βρίσκομαι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγερινοῦ Δράκοντος

313. Πυραυλὶς.

+	Οἱ σταυροὶ	θάποτελέσουν
★+★		= Ζῶον. [νῆσον.
★★+★★		= Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
★★★+★★★		= Ποιητὴς ἀρχαῖος.
★★★★+★★★★		= Αἰγύπτιος Βασιλεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Ι. Μίντζη

314. Κεκοιμημένον Τρίγωνον.

- 1.—Ὁ κρῖνος ὁσμήν ἔχει γλυκεῖαν.
- 2.—Οὐ μόνος ὁ πλούσιος τυρλός, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀδὸς αὐτοῦ τύχη.
- 3.—Ἡ Εὐβοία εἶνε νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
- 4.—Μέννησος πλούσιος τοὺς πένητας ὠρελεῖν.
- 5.—Τὸν ἄνδρα βλάπτει θυμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σελινκού τοῦ Κεραυνοῦ

315. Φύδον—Μίγδον.

Ζητεῖται τὸ περίφημον τετράστιχον, ἐκ τοῦ ὁποῦ, διὰ τῆς ἀναμείξεως τῶν γραμμάτων ἐκάστου αὐτοῦ στίχου, ἀποτελέσθῃ τὸ ἑξῆς περιεργότατον :

Σκεπάτω ψῆνω τρίγωνοι
Τί τρώμε; τοῦ ἀνθοῦ σπέρη
Ὁφίριον πωτὲς ζιγώνη
Εὐβί! μετ' ἡ γὰρ ἡμπορεῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰθναίας Αἰθναίας

316—317. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Τὸ χῶμα δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τάφος.
- 2.—Ὁ τάφος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μνήμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς

318. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 4 = Στρατηγός.
- 2 3 4 = Μέλος τοῦ σώματος.
- 3 2 3 4 = Φαινόμενον οὐράνιον.
- 4 5 6 7 1 = Μέλος τοῦ σώματος.
- 5 3 4 = Ἀντωνυμία.
- 6 9 6 4 = Ζῶον.
- 7 6 9 10 = Ἱερὸς τόπος.
- 8 1 2 = Ἐποχή.
- 9 8 6 5 10 4 = Ἀφρημένον.
- 10 7 8 2 1 = Διαιρέσεις χρόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦς

319. Λεξιθηρία.

Νὰ εὐρεθῶν δύο λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων νὰποτελέτῃ ἀπὸ 4 σύμφωνων καὶ 1 φωνῆν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδερίνας

320. Λογοπαίγιον.

Ποῖα πόλις εἶνε χρωματισμένη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδερίνας

321. Ἀπροδῶκετον.

Τί κοινὸν ὑπάρχει μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως Δρίδα καὶ Δίπλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χελασμοῦ Κόσμου

322. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ καὶ μουσικοῦ:

1. Ἀγγελος. 2. Θεά. 3. Νῆσος. 4. Πρόθεσις. 5. Ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

323. Φωνεντόλιπον.

Κτδκζ-τ-πθ-τ-κ-δθρδν-τν-ψλ-κ-κλβγ-τν-γπν-★-π-εγγν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βίβλας

324. Γρίφος.

ν, α ν, α
ν, α ν, α
ν, α Ν, Α ν, α
ν, α ν, α
ν, α ν, α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτίου